

MISJONS RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

NUMMER 6.

15. MARS 1934

6. ÅRGANG

Misjonen i Argentina og Kina.

Embarcacion F. C. C. N. A.

29. jan. 1934.

Det er ikke så ofte det blir noen skrivning. Det er jo så meget å skrive om, at det er stoff nok, men arbeid, slit, tropevarme og mange andre ting gjør at man ikke får tid. En årsak er også, at når man har vært 24 år i et fremmed land og de gamle venner, som skrev og likesom vinket over til denne fremmede kyst, litt etter litt opphørte å skrive, blev man så fremmed. Alt blev så langt borte og dette å skrive blev som å rope ut i himmelrummet, uten å få svar. Vi har dog denne herlige vei om nådetrønen.

Ofte kan vi trekke et dypt sukk, men allikevel får vi si: Herre du hører mig, Herre du fører mig. Og fredens Gud fyller sjelen med glede og kraft fra lysets heider. Fra tronen og Lammet. Vi kjemper, tror, seierer, gledes og lider. Stadig arbeider vi i Herrens vingård. Planter, vanner og vokter den. Det er så meget i en ny plantning som må stelles med. Der er det et gammelt tre, med et felt rotskudd, som vil ta all kraften fra den ypperlige innpodningen. Her må saksen til. Så gror uggresset op og man må til å ubarmhjertig rykke det op, ellers dør plantene. Det er alltid noe å gjøre på Guds åkerland og da naturligvis mest på nytt land. Godt såkorn har vi dog — edel sæd — og vi sår, planter og vanner av alle krefter og Gud gir vekst.

I oktober falt Guds ånd herlig her. Det begynte som dugg og regndråper og folket skrek, som en tørstig hjord etter vann. Om en tid vokste det til en veldig brusen og det blev veldig masser av velsignelse så det hørtes lange veier. Det begynte en mandagskveld mens vi lå på kne i bønn. Et veldig vær, som fylte alle. Jeg selv blev helt borte og vet ikke stort om hvad som foregikk, men de forteller at hele forsamlingen kom på benene, som skutt ut av en kanon. Da jeg kom til mig selv igjen klappet de i hendene og ropte halleluja. Det var ca. 100 stykker. Man skulde ikke tro at dette var fælmete indianere. Slik jubel og lovprisning hadde ingen hørt før. Fra hele byen kom folk løpende til lokalet. Naboer kom løpende med et stort sverd. Han trodde indianerne hadde gått berserkerang og at det var krigshyl han hørte. Den gang var det noe helt annet enn krigshyl. Det var frelsesfryd og gledesrop. Gaten blev full av mennesker og noen kom inn og så sig omkring, gikk ut og kom inn igjen, men det var jo intet å se. Noen var helt fortvilte over dette. Indianerne skrek av sine

Brev fra br. Berger N. Johnsen og str. Agnes Moy.

lungers fulle kraft og ropte halleluja! Jeg kan ikke si annet enn at jeg ønsket vi skulde vært i tykkeste urskogen, men salig var det. Det kan ikke beskrives. Noen sa at stedet bevet som ved et jordkjelv. Det var Andens kraft som virket. Det var meget likt det viser om som hendte på pinsedag. Herlige resultat blev det etterpå. En dyp åndsmakt hvilte over mange og folk undret sig over den nåde som var over bredene. Nyheten spredtes hurtig og troende på andre steder begynner å åpne sig for å søke Andens fylde. Av den grunn har jeg måttet reise meget i det senere og det er et stadig rop om å komme og fortelle om hele Gud's råd til frelse.

Da vi skulde ha dåp og det er for langt å gå til floden i denne varme årstid bestemte vi oss for å bygge dåpsbasseng. Det blev innviet på nyttårsdag ved å døpe 12 stykker. 7 argentinere og 5 indianere. Det var en herlig og varm tropenyttårsdag og det var glede og fred over alt. Den 11. februar skal det være dåp igjen og likeså til påske. Har nu 94 i dåpsklassen, men vil ikke døpe alle enda, da vi tror det er fornuftig å vente med en del. Herren går stadig frem her. Nye overgir sig stadig til Herren. Flere av dem som før har kommet frem til forbønn flere ganger begynner virkelig å ta op korsot og følge Jesus. Ja, Herren besøker oss med megen nåde.

Har nu kjøpt mursten og fått kjørt hit halvparten av den. Det er ca. 21—22 tusen. Den som er fremkjørt er betalt og vi har også penger til resten. Det er jo mere som skal til, men vi bygger ikke så høit. På den ene side har vi det åpent for luftens skyld. Det er beregnet å skaffe plass til ca. 400 og så bygger vi en veranda som kan rumme ca. 100. Be at vi får det som skal til så vi får det ferdig.

Broderhilsen

Berger N. Johnsen.

Shacheng 1. febr. 1934.

Kjære «Misjons-Røsten» lesere!

Guds fred!
Jeg vil gå frem for ditt åsyn, og bakker vil jeg jevne, dører av kobber vil jeg sønderbryte og bommer av jern vil jeg sønderhugge. Es. 45, 2.

Ja, i sannhet, jeg har fått oppleve sannheten av dette herlige løfte som Gud gjentagende ganger har gitt mig. Helt fra da jeg i 20 års alderen fikk oppleve en dåp i den Hellig And og samtidig mottok mitt kall til Kina, har jeg

fått oppleve at han går frem for mitt åsyn og jevner bakkene.

Det var underbart hvordan Gud la alt tilrette og skritt for skritt jevnet bakkene og åpnet veien.

Like etter at skoleåret i «Elim Bible Schools», U. S. A. var sluttet og som Gud ga mig anledning til å delta i, forstod jeg at nu var snart tiden inne og at jeg snart skulde få komme ut til det land Herren hadde kalt mig til.

Selv syntes jeg ventetiden blev for lang, da jeg lengtet ut til det land Herren hadde kalt mig til. Dog, det er godt å vite at Herren åpner døren nettop på den rette tid, aldri for tidlig og heller ikke for sent.

På bare noen få måneder hadde jeg fått utstyr, reisepenger og utsendermenighet og som svar på bønn fikk jeg også fint reisefølge like til Kina.

Jeg kommer nok aldri til å glemme 29. aug. 1930 da jeg første gang satte min fot på Kinas grunn. Hvor der var fryd i mitt hjerte ved å være kommet til landet som jeg hadde tenkt på og bedt for i over 8 år. Det er gjerne slik at en gjør sig op en mening om et land og folk etter hvad en leser og hører.

Jeg blev slett ikke skuffet av selve landskapet, tvertimot hadde jeg slett ikke tenkt mig det så vakkert som jeg så det, med høie fjell og sletter og selv om trærne er få og det ofte virker litt grått og bart så er det ikke verst likevel.

Men folket da?

Nei, jeg hadde ikke ventet å se det slik. Hvad en nykommer først gjerne legger merke til er hvor urenlige, stoiende og fattige mange av dem er. Etter hvad jeg hadde lest av misjonsberetninger så trodde jeg at folket ønsket å ta imot frelsen straks bare de fikk høre. Men det er nok ikke alltid tilfelle. Selvfølgelig er her lengtende sjeler som søker og famler i mørke etter fred som de ikke vet hvor er å finne. Når fredsbudskapet når slike sjeler da faller det gjerne i god jordbunn og blir mottatt. Men tenk nu på hjemlandene f. eks. hvor hårdt det ofte kan være for folk å ta bestemmelsen om å søke frelse. Herunder kan det mer lignede med å bryte nytt land. Den som bryter nytt land vet at der skal både tid, krefter og tålmodighet til, der er så mange hindringer. Men Gud er mektig til å jevne også disse bakker, idet vi får se hedninger som til en begynnelse slett ikke synes å ha noen interesse, litt etter litt blir mer åpne, og når jordbunnen er beredt så faller sæden i god jord.

Det er en glede for mig å fortelle at jeg har fått se mange dyrekjøpte sjeler ved korsets fot siden jeg kom til Kina. Det har også vært en fryd å se når disse frelste kinesere har fått en dåp i den Hellig And og med strålende ansikter priste Gud for hans underbare frelse.

Kineserne synes å være prektige kristne i mange tilfeller, og de har en barnslig tro til Gud. Mange får også oppleve helbredelser fra sykdom og djevlebesettelse, og blir løst og frigjort i kraft av Jesu fullbragte verk. Det vil kanskje interessere leserne å høre litt om en av de mange som vi har fått se blitt frelste og lykkelige. Br. Huang var en slave av opium og han spilte også om penger. Han benyttet ofte nattens tigger til disse syndige ting og så sov han ofte til langt på dag.

Denne mann kom til stasjonen og hørte evangeliet. Han har siden vidnet og fortalt at fra begynnelsen fattet han slett ikke hvad det gjaldt; men litt etter litt gikk det op for ham og Guds ånd begynte å virke på hans hjerte. Han forstod at han var en stor synder som trengte frelse. Han søkte og fant frelse og befrielse fra syndens makt. Forandringen merkedes snart i hjemmet. Hans hustru og gamle mor undret sig på hvad som var hendt og en dag spurte gamle-

— Hvilken medisin er det du spiser nu som har gjort dig så snild og forandret? For bannet du oss, men det hører vi ikke nu. — A, svarte sønnen, jeg spiser ingen medisin, jeg har vært på stasjonen og hørt om den sanne Gud og nu tror jeg på ham.

— Ja, da ønsker vi også å tro på Jesus, sa både moren og hustruen.

En søndag formiddag kom de til møtet og da innbydelsen blev gitt kom de begge frem til forbønn og overga sig til Gud. Neste dag hadde vi den glede å være med til deres hjem. Det var alle de falske avguder som først skulde ned og ut av huset. Etterpå hadde vi et møte og Jesus var underbart nær. Br. Huang priste Gud for frelsen mens gestårer rant ned over hans kinder. Der hvor de stumme avguder før var tilbedt, der led nu lovsang til den levende Gud.

Br. Huang var en søkende sjel og han blev også fylt med den Hellig And. Det var en fryd å se og høre ham, når han stod op på møtene for å prise Gud og vidne om frelsen.

— Om ikke Jesus hadde frelst mig så hadde jeg snart lagt i en

napiøs grav, men nu er jeg frelst og lost fra optimismen og Gud har gjort mig så lykkelig.

— Hans ansikt strålte av glede og frelsesryd. Det var en sang han ønsket å synge. Koret lyder slik: «Gi alt til Jesus» o. s. v. Man kjente kall til å vidne for andre og nu er han i evangeliets tjeneste. Han har nok allerede ved sitt liv og vidnesbyrd vunnet sjeler for himmelen, og nettop fordi han selv var så bundet i synden kan han bli til stor hjelp for andre som er i en likeså vanskelig stilling.

Bed at Gud må fortsettende bevare og bruke ham!

Kjære venner! Be for Kinas millioner og for oss. Vi trenger deres forbønner, kampen her ute hvor sjelfeiden har slik makt er ofte hård, men Gud er mektig. La oss be igjennom til seir! I sannhet, høsten er stor og arbeiderne få — Be at skarer må bli frelst og være rede til Jesus kommer.

Hjertelig hilsen til venner i Arendal og i U. S. A. samt til alt Guds folk.

Eders i Jesus og i hans tjeneste lykkelige str.

Agnes Moy.
Adr. Shacheng Chahar, N. China.

For andres skyld.

Moody forteller et sted følgende lille trekk:

En av mine venner som bor i en liten by hvor belysningen er dårlig, gikk sent en kveld bort over gaten, til sitt hjem. Han så da en mann som kom bærende på en lykt. Da de møttes opdaget han ved lyktens skinn at mannen gikk med lukkede øine. Han gikk forbi, men det slo ham: Den mannen er blind! Så vendte han sig om og spurte:

— Min herre, er De blind!

— Ja, var svaret.

— Hvad bruker De da lykten til?

— Jeg har tatt lykten med for å hindre andre i å falle over mig, sa den blinde.

Dette minner oss om at den kristne er et lys i denne verden for andres skyld. Selv får han lys fra Herren så han finner den rette vei. Og med dette lys lyser han i denne verdens mørke. Må vårt lys alltid brenne klart!

— Hvor meget skulde ikke kune utrettes om menneskene var forstandige! Om Kristi disipler istedenfor å forakte og klandre hverandre, optrådte enig og broderlig, hvor meget større fremgang skulde ikke da misjonen få.

Mackay.

SPANGEREID

Påskeestevne holdes, som vanlig på Spangereid. Begynner torsdag 29. mars.
Venner og predikende broder ønsker å delta bedes underrette Andreas Rasmussen eller Jørgen Lunde.

SPREDTE FELTER

Mosterhamn 1.—3. 1934.
Til «Misjons-Røsten».
Som vennene har sett av «Misjons-Røsten», er nu våre kjære venner Ruth og Jens Glittenberg, kommet frem til deres bestemmelsessted. Deres lange reise er endt og arbeidet i Guds store vingård er begynt. Da det første besøk allerede skulde vært sendt dem, og lite — eller så å si intet er kommet inn enda — tør jeg herved godhetsfullt be alle våre venner, som vil være med å støtte str. og br. Glittenberg, sende det Gud måtte minne om, til undertegnede snarest. Kjære venner, vær med og bed meget for våre kjære søsken, så at Deres arbeid må krones og at alle vanskeligheter som møter Dem må overvinnes.
Hjertelig hilsen til alle venner med 2. kor. 9.—8.
Med Broderhilsen
R. Løkingholm.

En søndagsskoleveteran fått hjemlov.

En kjent skikkelse blandt søndagsskolefolkene i vårt land, Gunnar Nesse, er nu ruslet bort i en alder av 78 år.
Nesse har i en menneskealder ofret sitt liv i søndagsskolesakens store tjeneste og hans arbeid kan med et ord karakteriseres med ordet troskap. Han var alltid den blide og smilende barnevann og det er vel neppe noen bygder, byer og sogn i vårt land som Nesse ikke har besøkt og satt fart i arbeidet. Hele 30 år hadde han sitt virke i Norsk Søndagsskoleunion og har uten tvil utført et banebrytende arbeid. Det var nok et slitsomt arbeid, men fruktbart og det er titusener menn og kvinner i vårt land idag som har lyttet til Nesses hjertevarme taler når de var barn.

Siste gang jeg fikk gleden å hilse på den gamle veteran og høre hans oppmuntrende formaninger til søndagsskolefolkene, var på søndagsskolejubileet i Møllergt. 38, Oslo. Tross sin høie alder eide han fremdeles gløden for søndagsskolesaken.
Da han ved nyttårstider 1926 fratrukte sin stilling, kunde han

se tilbake på henvend 50 års virksomhet i søndagsskolens tjeneste. Han var gårdbruker sønn fra Viks prestegjeld i Sogn. Allerede i 1870-årene begynte han å virke som lærer og bestyrer.

I 1844 reiste Nesse til Amerika hvor han gjennemgikk «Morgan Parks Theological Seminary» i Chikago og studerte samtidig søndagsskolearbeidet. Etter hjemkomsten virket han som predikant i Arendal, i Tromsø og i Trondheims distriktsforening. I 1894 blev han knyttet til «Norsk Søndagsskoleunion», hvor han i 1911 blev sekretær og redaktør av «Søndagsskolelæreren».

Begravelsen fant sted onsdag den 7. ds. på Grefsen kirkegård. Kapellet var fylt til trengsel. Kjent søndagsskolelærer deltok med sang og det holdtes flere taler.

Litt fra Sarpsborg.

Nu er det en stund siden bladets lesere hørte noe fra Sarpsborg. Det kan være av interesse å følge med hvorledes venneflokkene har det bortover, og da er det jo nettopp gjennom bladet vi kan følge med.

Vi har i den senere tid hatt gode møter. Forskjellige brødre har besøkt oss og vært til stor velsignelse for forsamlingen. Endelig unge har latt sig begrave med Kristus ved dåpen og andre igjen har blitt fornyet i sin ånd.

Br. Skoie har nu vært hos oss en måned tid og med iver og interesse har han gått op i arbeidet. Broderen har båret frem mektige budskap til forsamlingen, både trøst, tukt og formanig.

Hver formiddag i de siste uker har alle som har hatt anledning og interesse samlet sig til bønnemøte på den lille sal og der har Herren velsignet.

Broder Skoie har også besøkt Hafslundsoy hvor en skare ungdom har besøkt møtene. Herren formår å frelse.

S. Trøber.

Fra str. Tomine Evenstads kasserer.

Bergen 25.—2. 1934.

Da vår kjære trofaste misjons-søster Tomine Evenstad ikke kommer til å reise ut igjen til Afrika, hvor hun har tjent Herren i ca. 18 år, vil jeg herved meddele at jeg opphører som hennes kasserer og takke dem som har stått mig bi i tjenesten.

Skulde noen ville yde bidrag enten til hennes tidligere stasjon der ute eller til hennes virke hjemme til sjæles frelse, er hennes adr. Tomine Evenstad, Vigeland, Sor Audnedal pr. Mandal.

La oss derfor mens vi har leilighet gjøre det gode mot alle, men mest mot troens egne folk.

M. Halde.

Den store pave.

Luther var den mest bestemte motstander den katolske kirke noensinne har hatt, og dog sa han engang om sig selv:

«Jeg er mere redd for mitt eget hjerte enn for paven og alle hans kardinaler til sammen. Jeg har i mitt bryst den store pave som kalles mitt eget Jeg».

Det vilde visst stå bedre til for oss alle om vi hadde mer av denne frykt.

Våk.

Av S. Olsen.
(Forts.)

Allikevel vil kanskje mange stille dette spørsmål: «Hvorledes skal jeg make å forkynde evangeliet, jeg som er så uduelig, jeg som ikke får sagt det som jeg ser det?» Altså, du får se din egen uduelighet, at du intet forta i egen kraft. Og samtidig vil du kanskje stille dette spørsmål: Hvorledes skal jeg greie å fornekte mig selv i mange stykker og holde mitt legeme i tommer, for å leve gudelig i denne nuværende onde verden, og være et anbefalingsbrev, kjent og lest av alle? o. s. v. Du kommer i hu det Jesus sa til sine disipler: «Uten mig forstår I intet». Her vil mange kanskje bli motfjense over sig selv, når de her får se sin egen uduelighet. Og mange vil trekke sig tilbake og undskyld sig med, at de intet kan utrette. Men dette er aldeles galt. Derfor, la oss gi akt på oss selv. Vi vil ikke sløser bort alle de dyrebare anledninger som Gud gir oss til å bringe evangeliets herlige budskap ut til den døende verden, som stadig synker dyper ned i synd og elendighet. Og la oss samtidig se til at vi lever et rent og hellig liv innfor Guds åsyn den tid vi er her til huse. Ja, sier du, men dette ligger så altfor høit for mig, det står ikke i min makt å greie det. Da må du komme ihu, kjære leser, hvad det står skrevet i ordet angående dette. Du vil kanhende tenke som så, at dette er da ikke så nøie. Jeg skal ved Guds nåde få henvisse dig til et vers i 1. Pet. 1, 15—6. Og der står det slik: Men vær efter den Hellige også i hellige i all ellers ferd. — Og det står atter skrevet: I skal være hellige, ti jeg er hellig.

Her finner vi, at det er Guds vilje og befaling til oss, at vi skal leve et rent og hellig liv. Du vil kanskje si: Hvorfor er det så absolutt nødvendig at jeg skal leve et så rent og hellig liv? I 1. Tes. fremkommer tydelig nødvendigheten av et hellig liv: Omgås viselig med dem som er utenfor så I kjøper den beleilige tid. Altså, vårt liv og vår vandel blandt de ugudelige, bør ifølge Guds ord være så ren, at alle får lyst til å bli lik oss. Her har vi som Guds folk en stor oppgave. Men mange vil spørre: Hvordan skal jeg make å leve slik, I Titus 2, 11—14 finner vi den store hemmelighet, at det er Guds store nåde, som hjelper oss, til å leve og vise et rent kristenliv. Ti Guds nåde optukter oss til å fornekte ugudelighet og de verdslige lyster så vi lever tuktil og gudelig i den nuværende verden. Så spør du kanskje på hvilken måte du skal få kraft til å forkynde evangeliet, mens vi venter på det salige håp og åpenbarelse av den store Guds og vår Frelser Jesu Kristi herlighet, han som ga sig selv for oss. Og da vil jeg vise dig til 1. kap. i Ap. gj., det 8. vers. Der sier Jesus selv så herlig til sine disipler, at de skulde få kraft idet den Hellige And kom over dem, så de skulde være vidner for ham både i Jerusalem, Juda, Samaria og til jordens ender. Men det var på en betingelse de skulde få denne

herlige kraft. Og det var at de skulde forbli i Jerusalem og ikke vilde derfra, men ble på det som Faderen hadde lovet, nemlig den Hellige And's kraft til liv og tjeneste for Gud. Dette var Jesu befaling og løfte ti disiplene for han blev rykket bort til sin Fader fra Dem. Men adloed befalingen og stolte på hans løfter? Ja, i sannhet. Det står så velsignet, at når Jesus var optagen fra dem til himlen, da vendte de tilbake til Jerusalem efter Jesu befaling. I vers 13 står det, at da de var kommet tilbake gikk de op på en sal, hvor de hadde sitt tilhold, og her holdt de samdraktig ved i bønne. Og da pinsfestens dag var kommet, var de alle samlet på samme sted. Og just på dette sted, i full visshet og i stadig bønn til den levende Gud, opnådde de dette herlige løfte, som Jesus hadde gitt dem. For med ett kom det en lyd fra himlen, som av et fremfarende veldig vær og fylte hele huset hvor de satt og der viste sig for dem tunges likesom av ild, som skilte sig og satte sig på enhver av dem. Og da blev de alle fylte med den Hellige And og begynte å tale med andre tunges, alt efter som ånden ga dem å tale. Altså gikk nu Jesu ord i opfyllelse og de blev fylt med en herlig, guddommelig kraft til liv og tjeneste for den levende Gud. Derfor skulde de vente i Jerusalem og bli stille og renset og bli fylt med den Hellige And. Den Hellige And kom ikke for å bo i et urent hjerte. Men så vil mange spørre: «Hvorfor var det så påkrevet for disiplene å bli fylt med denne herlige og guddommelige kraft fra himlen?» Svaret står i 1. kap., 8. vers: «I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judea og Samaria, ja, inntil jordens ender». For å være Jesu vidner trenger vi hellig den samme Hellige And's kraft som disiplene fikk. Det hadde jo vært aldeles nyttesløst for Jesus å sende Peter ut som sitt vidne med den kraft han hadde da han gikk bakefter dem som førte Jesus inn i yppersteprestens hus. Ved å følge beretningen her, vil vi finne ut at Peter så å si var kraftesløs. For han turde ikke bekjenne at han var en av dem som fulgte Jesus. Hvor mange slike mennesker er det i verden idag? Kraftesløse og uduelige til tjeneste for Gud. Derfor, kjære leser, er det påkrevet for oss som hans vidner, på jord å få den samme kraft til liv og tjeneste for Gud som Peter fikk på pinsedag. Efter denne Andens utgydelse på pinsedag står det, at Peter stod frimodig frem og talte om Jesu herlige forsoningsverk til folket og følgen blev at tre tusen sjæle tok imot ordet og lot sig døpe. Ja, kjære Guds venner, det er just denne kraften vi idag trenger for å vidne til folket om Jesus. Derfor ser jeg det likeså nødvendig for oss som for disiplene, at vi vender tilbake til Jerusalem og forholder oss stille der i bønn og tillid til hans velsignede løfter — så vil han besegle også oss med den Hellige And's kraft. Og da kan vi adlyde Jesu befaling og gå ut i all verden og forkynde evangeliet for all skapningen. Og da skal vi få se han er med oss alle dager inntil verdens ende. Og vide-

re skal vi få se at han stadfester sitt ord med de medfølgende tegn. Ja, må Gud, for Jesu skyld hjelpe oss til enhver tid å våke og være på vakt. Gud velsigne oss alle i Jesu navn. Amen!
Eders for sjæles frelse
S. Olsen.

Fra Guds åkerland.

Ti fra klippenes tinde ser jeg ham, og fra holene skuer jeg ham. Se, det er et folk som bor for sig selv, og blandt bedningefolkene regner det sig ikke.
4. Mos. 23, 9.

Det år som nu er henrullet, har i sannhet vært et år, fullt av Herrens velsignelser. Den betyngede synder har fått et møte med ham, Jesus Kristus, som har fjernet all synd, død og dom og blitt rettferdiggjort uforskyldt av hans nåde, ved forløsningen i Kristus Jesus. Rom. 3, 24. Han som tilintetgjorde døden og førte liv og uforgjengeligheit frem for lyset ved evangeliet. 2. Tim. 1, 10. Han som har herliggjort Faderen ved avskaffelsen av det som i evighet hadde utelukket og stengt adgangen for oss, til Guds evige velsignede nærhet, han som borttok synden ved sitt offer. Hebr. 9, 26; 10, 12.

Har nu i dette år fra begynnelsen hatt mitt virkefelt i Østerdalens. Herren har gått foran og virket med. Kan si som Abrahams trofaste tjener Elieser sa til Rebekka: «Ja, mig har Herren fort på veien». 1. Mos. 24, 27. Hans vei er den rette vei. Salm. 107, 7. Det er sannhets og trofasthets vei. Salm. 119, 30. Det er rettferdighets vei. 2. Pet. 2, 21. Herrens veier er yndige, og alle hans stier fred. Ordspr. 3, 12. Herren bevarer sine helliges vei. Ordspr. 2, 8.

Den kalles en slekts vei. Ap. gj. 24, 14. For en oppriktig av hjertet er det ingen risiko, når man er på helligdommens vei. Es. 35, 8. La oss derfor, elskede venner, ble efter Herren og være på hans vei. Salm. 37, 34. Vi skal få erfare, at Herren er den som gjør vei i havet, og sti i de mektige vann. Se op ad! Ser du ham, du som begynner å synke? Fest ditt blikk på ham som er troens gjenstand, den Herre Jesus Kristus. Han gjør vei for dig i orkenen og lar floder springe frem på de øde steder for å gi mitt folk, mine utvalgte å drikke. Es. 43, 15—20.

Bli kun stille, i all din kraftesløshet, som er en betingelse for at hans nåde og kraft kan fullkommes. En hjertelig takk til alle Jesu venner, som er mine venner, for all gjestfrihet som er vist mig der jeg har ferdes og besøkt de forskjellige steder i vårt land.

Tydalen, februar 1934.
Broder
O. Kjellås.

La hele verden ta fra dig og gjøre dig urett; du skal nok få alt og ikke dø av hunger eller forkomme av kulde, så lenge man ikke har tatt Gud fra dig.

Luther.

Tre slags glede.

Av Donald Gee.

I den samme stund andret Jesus sig i den Hellig And og sa: Jeg priser dig, Fader, himmelens og jordens Herre! fordi du har skjult dette for vise og forstandige og åpenbart det for umyndige. Ja, Fader, til således skjedd det, som var velbehagelig for dig. Luk. 10, 21.

I.

Dette er et av de få steder i Bibelen, hvor det sies om smer-tenes og sorgenes mann, at han frydte sig. Men ved dette tilfelle erfarer Jesus en underfull og liflig fryd i ånden. Jeg vil idag tale om noe av denne glede.

Dette stykke av Herrens ord inneholder meget om glede. Det fortelles om, at «de halvferdsinstyve vendte tilbake med glede». Jesus hadde utsendt dem med deres første nådesbudskap, og de hadde for første gang funnet hvilken underfull kraft det var i Jesu navn. Det finnes ennu idag kraft deri. Jeg er glad for å få lov å nevne dette navn. Det finnes kraft i det. Disiplene hadde nå hatt den første erfaring derav, og de kom tilbake full av glede. Dette er den første slags glede i dette sammenheng.

Det er en underfull glede, vi får når vi lar Gud få sin vei med oss, og vi i hans navn går avsted for å sette fanger i frihet. Det er en underfull glede i å gå av sted i Herrens tjeneste, og hver og en som har vært frelst i noen tid, har vel mere eller mindre fått erfaring den glede og lykke i sitt hjerte. Det finnes sjele ennu over alt, som er bundet i synd, og de venter etter noen, som skal komme til dem med frelsens budskap. Hvis vi blir fylt med den Hellig And, får vi oppleve fryden av å sette fanger i frihet.

I Finnland hadde vi en del herlige møter. Vi blev fylt av fryd. Men en aften hadde jeg den største glede under hele tiden. En av vennene kom etter møtet til mig med en mann og sa: «Her skal du få møte en av dine sønner». Jeg undredes over hvad han mente. Mine barn er i Skotland, og jeg visste at ingen av dem var i Finnland. Men så forklarte han hvad han mente. Jeg hadde vært i Finnland året i for veien, og denne unge mann var da blitt frelst. Jeg visste ingen ting om dette dengang, men hvor glad blev jeg ikke nu over å møte en av mine åndelige sønner! Han så ut til å skikke sig meget godt. De fortalte mig, at han allerede hadde begynt å vidne om Jesus. Den aften gikk jeg hjem, syngende av glede. Jeg vet ikke hvor mange jeg har fått lov å vinne for Gud i de forskjellige land. Det skjer jo ikke alltid, at de blir ført frem til oss, men Gud vet om dem. Det er en underfull glede i å vinne sjele.

Du kan få lov å smake denne glede. Du kan få lov å lede en eller annen til Jesus. Du kan få sjelevinnerens fryd i eie, ti Jesus lever ennu for å frelse. Du kan få lov å oppleve gleden av å sette fanger i frihet, ti det finnes kraft i Jesu navn. Det er den mest underfulle glede, som jeg ser i dette sammenheng. Men det er ikke den eneste glede.

II.

I Vers 20 sier Jesus: «Gleder eder over, at eders navn er skrevet i himmelens». Det er meget herlig å se, hvorfor han taler således til dem. De har hatt en underfull tid av seir og fremgang og var kommet tilbake full av fryd. Men de var iferd med å miste deres likevekt. «A.» sa de, «vi hadde en underfull tid. Vi drev onde ånder ut, og det var herlig. Herre, send oss ut for å gjøre ennu underfulle ting!» De var ved å overdrive. Jesus la sin hånd på dem og stanset dem: «Ja, det er underfullt å kunne drive djævlene og de onde ånder ut, men det finnes ennu underfullere enn det, og det er at eders navn er skrevet i himlen». Hvilken underfull leder Jesus er! Når de behøvede å få hans hånd lagt på dem, la han den varmt og kjærlighetsfullt på dem.

Jeg priser Herren, at han ennu idag lever for å være vår leder. Og han vet, hvad hans folk behøver. Imellem har vi tider av seir. Altting går godt. Måske du har hatt en herlig seirstid i den siste uke og idag føler du dig meget oploftet. I den stilling må du forstå, at du behøver Jesus. Du behøver ham for å kunne bli bevaret. Han døde for oss på Golgata, og fordi han døde for oss, er vår synd forlatt. Jeg er glad for, at han ikke er på korset idag. Nu lever han og sitter ved Guds høire side og er vår ypperste-prest i himmelens.

En del er redd for hvordan det skal gå for dem å leve som kristne. «Jeg er redd,» sier du, «at jeg ikke kan fortsette å bli bevaret». Men det er ikke din oppgave å bevare dig selv. Jesus bevarer dig. Han døde for å frelse dig, og han lever for å bevare dig. Nu er han din ypperste-prest i himmelens, og han våker over hele din vandring. Han ber for sine hver dag. Mange hundre mennesker ber mig om forbønn, men jeg må bekjenne, at jeg ikke kan huske dem alle. Jeg er imidlertid glad for, at det finnes en, som husker oss alle. Han er større enn vårt hjerte og vet alt. Han glemmer aldri sine. Vi kan glemme å be for hverandre, men han glemmer ingen.

For noen år siden var jeg på New Zealand og besøkte en av de interessanteste plasser der. Den engelske konge sønn hadde vært der like forut, og i den bok hvor alle besøkende skrev sitt navn, hadde prinsen også skrevet sitt navn. Da tok man den side ut i boken, hvor han hadde skrevet sitt navn, rammet det inn og hengte det på veggen. Jeg er glad for at det ikke finnes sådanne ulikheter og sådan anseelse av personer i Livets bok. Om du er kongesønn eller den fattigste, så er ditt navn der på grunn av Guds nåde. Alle må gå samme vei. Det står ikke der, fordi du er verdig til det.

I Skotland har vi et monument over dem som falt i krigen, og alle de menn, som da mistet livet, har sine navn skrevet i en viss bok. Og når jeg ser i denne bok blir jeg alltid fylt med sorg. Det er en dødens bok. Men jeg

takker Gud for, at den bok jeg her taler om, er en livets bok. Ti hvis våre navn står i livets bok, så lever vi for evig på grunn av kraften i hans dyre blod. Dette er hemmeligheten til dytpe og herlige glede. Vi fryder oss idag over, at vi er frelst.

III.

Også en tredje slags fryd omtales i vår tekst. Det er Jesu egen fryd. Han hadde i sin ånd en underfull glede, som gjorde, at han oploftet sitt hjerte i lovprisning til Faderen.

La oss se, hvilken særskilt anledning der var til denne hans glede. Legg merke til, at det var dette, at hans Fader hadde gjort frelsevisnen meget liketil. «Jeg takker dig, Fader, du himmelens og jordens Herre, for at du har skjult dette for de vise og forstandige, men åpenbart det for de enfoldige». Da Jesus så dette, fynte det ham med en underfull glede. Og det fyller oss med glede idag, at Guds frelsevei stadig er sådan. Du behøver ikke å bli vis av denne verdens visdom for å bli frelst, for veien til Guds frelse og visdom er åpen for alle.

Evangeliet inneholder egentlig bare to ord for den, som vil bli frelst. Det ene er: «Fatt et annet sinn!» Det annet er: «Tro!» Det er alt. Vend dig bort fra synden — og vend dig til Jesus! Du kan visst ikke få det enklere. Vend ryggen til synden og fly bort fra den, slipp den og vend dig i stedet til Jesus. Si: «Jesus, jeg ser nu på til dig; jeg ser på dig, sådan som du hang på ditt kors. Jeg ser dine armer utstrakt og jeg kommer til dig.» Tro på ham nu! Det er alt, hvad du har å gjøre for å bli frelst. Vend dig fra synden og vend dig til Frelseren, og du skal finne, at han tar mot dig.

Jesus sier, at vi må bli små barn for å komme inn i himmelens. Dette er vårt enkle budskap idag. Men dette kan få meget store resultater, for just nu kan du gå over fra døden til livet. Du kan bli født på ny, du kan få det evige liv, hvis du vil komme så enkelt som et lite barn.

Da Gipsy Smith for noen tid siden var i Skotland, hendte det noe gripende. Han talte en aften ved et stort møte og forkyndte det enkle budskap om Jesus, og at vi alle bare har å komme som små barn. Derefter opfordret han sjelene til å komme. Til alles overraskelse var den første som reiste sig fra sin plass en gammel mann, som hver og en kjente og respekterte. Han stod op fra sin plass og gikk frem til plattformen, og da han kom derhen, hørte man ham si disse ord: «Gjør mig som et lite barn». Og Gud hørte hans bønn den aften. Han ga ham et barns hjerte, og han fant fred hos Frelseren. Gud kan gjøre oss alle til små barn, så at vi kommer til ham i enfoldig tro. Amen.

LIKE KLAR.

Det var en gang to smågutter. Den ene var en dærlig gutt og han tok søle for å kaste på månen. Den annen tok et fat med vann og vilde vaske sølen av igjen.

Men hvad tror du månen gjorde i den tid den ene kastet søle og den annen skvettet vann?

Jo, den lyste like klart hele tiden. La oss gjøre som månen!

Sangboken

„Evangelie Toner“

er utkommet i nytt oplag med 223 sanger i shirtsingsbind. Pris kr. 0.50. Partier rabatt. Kan bestilles i Drammen: H. Hermansen, Aasveien 14 og på møtene i Knofsgt. 6.

I Oslo: Fredshilsens forlag, «Evangeliehuset», Osterhausgt. 1, og på møtene i «Evangeliehuset». I Sarpsborg: «Misjons-Rosten».

En uventet arv.

En arbeider i en landsby utenfor London kom nylig ut for en både merkkelig og behagelig overraskelse.

For et par shillings hadde han hos en antikvar kjøpt en gammel meget brukt bibel sammen med noen andre gamle bøker, som var falt ham i øinene når han om aftenen var på vei til sitt hjem.

En aftenstund hans kone satt og leste i bibelen, opdaget hun, at noen sider i boken var klebet

Der er dem som strør ut og får ennu mer, og der er dem som holder tilbake mer enn rett er, og det blir dog kun fattigdom. Ordspr. 11, 24.

Kina.

O. SHRODER: A. Toftner, Sofienberggt. 16, Oslo.
STR. DORUM og KARLSEN: Janette Bruu, Welhavensgt. 10, Oslo.

HELGA LUNDEBY: Jul. O. Lind, Moss.
RUTR PEDERSEN og ESTER PETERSEN: Th. Wessel, Nordstrand.

JENS FJELD: K. Aarmo, Ski st.
OLGA SCHULT: Gerda Sivveland, Rosenborgsgt. 1, Oslo.

ALFHILD BJERVA: Torolf Andersen, Schæffersgt. 10 I, Oslo.

SIGNE PEDERSEN og INGA JOHNSEN: Th. Wessel, Nordstrand st.

M. PAULSEN og IDA LORENTSEN: Misjons-Rosten, Sarpsborg.

TORKILD RASMUSSEN: Jul. O. Lind, Moss.

BERNHARD NILSEN: Nilsine Kristiansen, Sydneshaugen 13, Bergen.

GUNHILD GUNDERSEN: Leonore Johnsen, Brårvik pr. Stauba.

ASTA THUEN: Edith Olsen, Solheimsgt. 1 a, Bergen.

Argentina.

BERGER N. JOHNSEN: H. H. Sonstebe, Otterholdt, Be, Telemark.

Afrika.

INGRID LØKKEN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.

HILMA HERMANNSEN: Ole Krogstad, Soli, Rælingen.

MARGIT HARALDSEN: Henrik Johansen, Levenskioldsvel, Lilleaker pr. Oslo.

HANSINE NESFOSSSEN: Constance Nøstdal, Solheimsgt. 40, Bergen.
MARTHA KVALVAGNES: Anna Nøsdal, Sydnessmug 6, Bergen.
Mansjuria.
MARTIN KVAMME: Misjons-Rosten, Sarpsborg.

«Fredshilsen».

Fritt evangelisk blad.

Bladet utkommer hver måned. Prøv bladet et år. Abonnentpris kr. 3.00 pr. helår, kr. 1.50 pr. halvår. Bladet kan bestilles på alle landets postkontorer og Fredshilsens Forlag «Evangeliehuset», Osterhausgt. 1, Oslo.

sammen, og hun prøvet da å få bladene fra hverandre.

Stor var hennes forbauselse han hun mellom bladene fant 6 banknoter, hver på 100 Lstr. (ca. 1800 kr.), og på baksiden av den ene stod skrevet som et slags testamente:

«Jeg har måttet arbeide hårdt for å samle disse penger, men da jeg ingen arvinger har, utnevner jeg den der har noen glede av å lese i denne bok, som min far har oiet før mig, til arving.»

— Gud bruker oss når vi er svake nok til å bli brukt av ham. Moody.

JENS GLITTENBERG:

R. Løkklingholm, Mosterhamn.

Den Norske Kongomisjon.

ALB. M. CHRISTIANSEN: Erling Syvertsen, Danvik, Drammen.

India.

ANNA JENSEN: Amalie Carlsen, V. Forsgrund.
DAGMAR JACOBSEN: Sverre Severinsen, Smittestromsveien 19, Drammen.

FRANCK DESMOND: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

BORGHILD NORDLI: Dankert Jørgensen, Gunnar Bergs vei 36, Narvik.

HANS SVENDBERG: Hardy O. Mossberg, Kreditbanken, Halden.

ALFHILD HOLMÉN: Skredderm. Olaf Andersen, Schestedsgt. 3 a, Oslo.

HILDA WERGEDAL: Jens Jarnes, Passabok p. o. Sandstøver.

RAKEL EDVARDSEN: Hans Hansen, Brydelokken, Kongsberg.

B. og GUNHILD FINSTRØM: Fru Gudrun Bernsten, Kviteseld, Telemark.

Finnmark.

OSKAR GAMST, Breivikbotn.
HENRIK EILERTSEN, «Betel», Storsteinnes, Balafjord.

DEMANDA EILERTSEN, Breivikbotn.
ANDREAS MATHISEN, V. Jakobselv.
KRISTIAN SKIPPERUD, Kistrand.

Forsangerfjord.
DOROTHEA KLEM: Tora Finnerud, Danvik, Drammen.

Hjemmeværende misjonærer.
TOMINE EVENSTAD: Gartner M. Walde, Ibsensgt. 105, Bergen.

DAGMAR ENGSTRØM: O. Ekorrens, Jarvelen 11, Lilleaker.
PEDER EVENSTAD: Emma Hoel, Parkveien 6, Oslo.
«Glommens» trykkeri, Sarpsborg.